

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **A. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 sierpnia 2024 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt II AKa 77/13
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 7 lutego 2013 r., sygn.
akt XVI K 235/11,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wznowienie postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 maja 2013 roku, zmieniającym wcześniejszy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 7 lutego 2013 roku. W wyniku tego A. K. został skazany na karę dożywotniego pozbawienia wolności za popełnienie zbrodni z art. 148 § 1 k.k. oraz występku z art. 263 § 2 k.k. W sprawie tej wniesiono kasację, którą Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 7 stycznia 2014 roku oddalił, uznając ją za oczywiście bezzasadną.

Po wydaniu prawomocnego orzeczenia przez sąd apelacyjny, skazany wielokrotnie podejmował próby uruchomienia procedury wznowienia postępowania. Dotychczas jego wnioski były kilkakrotnie odrzucane w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Na obecnym etapie postępowania, skazany zwrócił się o zawieszenie wykonania kary, wskazując na potrzebę wznowienia postępowania z uwagi na błędną ocenę materiału dowodowego. Jednakże wniosek ten został uznany za oczywiście bezzasadny, wobec czego odmówiono jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Przede wszystkim, pismo skazanego nie zawierało argumentów, które mogłyby powiązać treść jego wniosku z podstawami do wznowienia postępowania wymienionymi w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Autor wniosku, domagając się unieważnienia postępowania sądowego zakończonego skazaniem za zabójstwo i podpalenie swojej żony, nie przedstawił żadnych nowych dowodów (jedynie je zapowiedział), które mogłyby stanowić podstawę do wznowienia sprawy.

Sąd Najwyższy zauważył, że kwestia stanu psychicznego D. K. była wielokrotnie rozważana na różnych etapach postępowania, w tym podczas postępowania pierwszoinstancyjnego, apelacyjnego, kasacyjnego oraz wznowieniowego. W związku z tym okoliczności podnoszone przez skazanego nie są nowe, lecz wpisują się w utrwaloną linię obrony, która była konsekwentnie odrzucana na każdym etapie postępowania. Aktualne stanowisko skazanego, w połączeniu z zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, nie wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo, że wznowienie postępowania doprowadziłoby do innego rozstrzygnięcia niż to, które już zapadło.

Podsumowując, okoliczności podnoszone przez skazanego nie stanowiły podstawy do wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., dlatego Sąd Najwyższy, bez wzywania A. K. do uzupełnienia braków formalnych, orzekł zgodnie z treścią części dyspozytywnej postanowienia.

[PGW]

[ms]

